

1848-03-06

SENDER

P.C. Skovgaard

RECIPIENT

J.Th. Lundbye

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
København

Mentioned people:
Svend Grundtvig
Christian Listov
J.Th. Lundbye
P.C. Skovgaard

Archive:
Mappe 34 nr. 30

TRANSCRIPTION

Mappe 34 nr. 30

Kjøbh. d 6 Marts 1846

Kjære Thomas Lundby

Naar De i dette Øieblik stod ved min Side, vilde De maaskee forundret spørge, hvorfor Pennen dirrer i min Haand, da jeg ellers ikke pleier at lide af Nerverystelse; jeg vilde da med nedslagne Øine svare Dem, det er Følgerne af Samvittigheden, dette underlige Væsen, der, ligesom Skrubbudsen i Molboens Svælg, ofte kribler og krabler i vort Indre uden at vi ere istand til at faae den ned. Det er denne Samvittighed, der nu lader mig høre, at der ligge 2 hele Maaneder mellem Modtagelsen af Deres Brev og disse Linier; vel gjør Undskyldelseslysten – (en uægte Datter af Selvopholdelsdriften, men stærk og fuld som Moderen) – sig al optænkelig Umage for at bringe den til Taushed, men alle de Forsvarsgrunde, hun kan udfinde for det lange Mellemrum, er af den Beskaffenhed, at de mulig turde gjælde til Wandsbeck, men ingenlunde til Rom eller Neapel. Saavidt Skriftemaalet - nu bliver det Deres Sag at sætte Absolutionen til – Min inderlige Tak for den fortræffelige lille Tegning, der dannede Indgangen til Deres Brev – der er Liv i de Karle, det kjære krumformede Fæ, skjøndt de høre til de dorsk fremvraltendes, fodfremslæbendes Klasse – efter Fatter Homers uovertræffelige Naturhistorie.

Jeg har separeret Brev og Billede fra Bord og Seng, det første har sit Sted i min Skuffe mellem andre gode Venneepistler, til det andet har jeg udsøgt en beqvem Plads paa min Væg over min Pult – det befinder sig vel, men klager som Gl. Adam i Edens Have over, at det er ganske Mage-løs; hvad skal jeg gjøre derved? – Brevet havde enkelte Steder Karakteren af Graat – i – Graat, men selv saaledes var det mig et kjært og træffende Afpræg af den gamle Johan Thomas, som jeg havde kjær ligesaavel i Søndagskjolen, som i den graaa Kawai. Denne graaladne Stemning er mig for resten (for eget Vedkomende) en gammel Bekjendt, saa gammel, at den undertiden er paatrængende som en Huusven – spørg kun min gamle Broder! – den lader sig ikke bortraisonere, den har den fortvivlede Egenskab, at den kan hente Næring fra Alt og fra

-2-

Intet – der er kun Eet, der kan bringe den til at fordele sig eller opløse den i lysere, mildere Farver, det er en ærlig ufortrøden Kamp for Ideen hvis Tjener vi er; under den kommer Troen atter tilbage og med den Fred og Haab, og da voxer Guds barnet igen sin hellige Vægt i Sjælen. Det er

denne Kamp, der ikke maa afbrydes, selv ikke i de Øieblikke, hvor vi føle os som Ixion, der sluttede Skyen i sine Arme istedenfor Himmeldronningen. Det er et inderligt, ægte Cristeligt Baand, der sammenknytter Ordene Ora et labora. – Naa, Gud være lovet, jeg hører af Svenn Grundtvig, at De alt er kommen mere til Ro med Dem selv, Deres Konst og Deres Omgivelser – saa vil nok Alt gaae godt; thi Anfægtelserne ere som Tordenbygen, der fremkaldte en renere, friskere Luft, eller som momentane Dødsfiender, der have et høiere, fyldigere Liv til følge. – Hvad mig selv angaaer, behøver jeg næppe at skrive Noget til Dem; De har vistnok fulgt mig baade gjennem de lyse og de mørke Dage i Meddelelserne til min Broder; derimod vil det glæde Dem at høre, at Diderik Br. nu har trukket sig mere tilbage til sin Stue og sit Studium for at naae, hvad han savnede, større Sammenhæng i sit Liv og sin Udvikling; han levede før i Punkter, Traade der skulde forbinde dem med hinanden manglede; rigtignok var der Gestalt i hvert af disse Punkter, men han kunde dog ikke føle sig tilfreds derved. – Schovgaard har først for 8 Dage siden forladt Hospitalet, nu befinder han sig vel paa Legeme og Sjæl; det gaaer rask fremad med hans store Stykke, som vi ville faae at see her paa Udstillingen. Jeg glæder mig ogsaa ret meget til det Maleri, De har sendt hertil, Alle ere enige i at rose det. Høyens Foredrag over den Hollandske Skole har en Tilhøremasse saa stor, som Salen paa nogen Maade kan rumme; – naturligt! Thi der er en Lune i hans Fremstilling af de Komiske Træk, en Begeistring naar han omtaler de storartede Begivenheder fra Frihedskrigen, tilligemed en Glæde over de Fortræffelige Sager, som han langt mere ved denne end

-3-

ved de andre Skoler kan vise os en originali – at jeg dristig tør sætte disse Foredrag ved Siden af hans bedste over de italienske Mestre. –

Jeg kan ikke bare mig for at ende dette Brev med en lille Vise af den sidste Studenterkomedie (En Spurv i Tranedands) af Jens Hostrup. Jeg troer den vil more Dem.

Melodien er en gammel dansk Folkevis.

Og Keiseren boer i det høie Slot,

tralalala fallera trallalala-

hans hørøde Kjole den klæ ´r ham saa godt

Tralalala fallera trallalala.

I Salen derinde laae Keiserens Kjol

Tralalala ---

Men katten sprang op paa den samme Stol

Trallalala---

Og Katten den tog sig nu inte iagt,
Den noget lod falde paa Keiserens Dragt
Da Keiseren nu til sin Kjole saae,
Saa var der en stor Plamase paa.

Den Keiser spurgte sine Hofmænd da,
Hvor kommer dog den Plamase fra?

De Hofmænd vidste nu ingen Besked,
Men Keiseren han blev lynende vred.

Og Keiseren gav sine Hofmænd Prygl,
Og det var nu blot for Plamasens Skyld.

Men de turde ei slaa Ham igjen

Og derfor slog de deres Amtemænd.

|Og alle de Store slog de Smaa,
og de lod Pryglene videre gaae.

De Herremænd slog deres Bønder i flæng,

Og Bonden sin Karl, og Karlen sin Dreng.

11. Og saadan fik hele Landet Prygl,

-Tralalala, fallera, trallalala

Og det var nu blot for Plamasens Skyld.

Trallalala, fallera, trallalala-

Og hermed vole! – Vis mig nu i Gjæringer, at De har tilgivet den nølende
Ven, og send snart et Brev til deres Chr. Listow.

[illegible]

met de andere Holen kan men ze in originalen - al zijn
 lieflijk tot zelfs diep donker met tekenen af zware blosse
 over de Italiaanse Maanen. -

Jeg kan ikke bare mig for at sende dette Brev med en lille Bisk af den fjerde Præstevikarier (Engländer i Transtads) af Jens Holtrup. Jeg tror den vil gøre den Melodien er en gammel danske Folkemusik.

1. Oj Enisfran bon i det Gode Huset,
Trallalala fallera trallalala -
Jano Jomvite Gjete den Elde i den gamle gotte.
Trallalala fallera trallalala.
2. I den gamle laas Enisfrans Gjete
Trallalala —
Men Enisfran spyr om og saa den gamle Huset
Trallalala —
3. Oj Enisfran den tog sig nu i den i agh,
Den tog sig det faldt saa Enisfrans i agh.
4. Sa Enisfran nu vil sin Gjete taas,
Saa nar den nu for Klamafra saa.
5. Den Enisfran spyr om sin Jomvite da,
sin Jomvite og den Klamafra fra?
6. Den Jomvite miste nu i den i agh,
Men Enisfran den den Jomvite miste.
7. Oj Enisfran den sin Jomvite miste,
Oj det nar nu blot for Klamafra Huset.
8. Men den miste si den Jomvite i agh,
Oj derfor flog den den Jomvite i agh.
9. Den Jomvite flog den den Jomvite i agh,
Oj Bombe sin i agh, og Enisfran sin i agh.
10. Oj Jomvite sin Jomvite i agh,
Trallalala, fallera, trallalala
Oj det nar nu blot for Klamafra Huset.
Trallalala, fallera, trallalala.

Lykke til! - Viis mig mi i Jævnungen, at
der skal tilgives den rødske Dan, og find snart et
stort Christhus.